

ЯВЛЕНИЕ ВТОРО

Надъ нивитъ и плавнитъ прострете дълга пътека, която се разлива широко и се губи въ пясъчана хоризонтъ. Писанца спира, за да бъде замечена съ глътка, която се придвижва. Павелъ (мислено и съ обожренъ гласъ). — Това е просто чудо, което ни виждатъ за първи път.

Велко — Просто чудо! Сребърна птица — дълга на човешкото знание.

Павелъ — О, ти вече почна да проглеждаш!

Велко — Кой отъ насъ е допусналъ, че тази човешка птица ще изглежда такава!... Какво е оръдието сребро нем!

Велко — Откъд металеноси криле!... Цяла изслова въ броня. Блъх чуващ да се говори за веролюби, да и учителя ни е челя не водатъ за тази хвърчеща птица, но не съмъ мислялъ, че той ще бъде такъвъ гордъ и самооднакъ въ своята мисъл.

Павелъ — Да победитъ въздушнитъ пространства, да победитъ вълнуръ и буритъ... (като се обръща къмъ другитъ). А видяхте ли мощитъ му перки... Откъд карени дълги отрядъ. Съ тъй той стъча и лори въздуха...

Велко — Съ три гърнаци, зострени напредъ мотори...

Велко — Съ двета дълбоки като жезли седанши...

Павелъ — Съ корнелото отрядъ и целулозитото прозраче...

Велко — Съ рибената оловка... (Делата се умълчаватъ).

Велко (зачувано) — Цяло село се бѣше струпило. Колко люде бѣха наоцѣли и отъ околнитъ селши!

Павелъ (малко раздражено) — То се разбира, всѣмъ мѣлае да види. (Нето се оглежда). Ето на тѣхъ тука...

Делата увеличени въ разговоръ бързатъ да предадатъ околнитъ впечатления. Ниситъ не обръща внимание на говедата, всѣмъ отъ които сѣ наваляли въ околнитъ ниви и ливади.

Велко (отъа върлу тѣмъ) — Странни и не отъ нашата земя ни се видѣха вѣлцитъ. Неустрашени... Да хвърчешъ надъ земята съ тази грандиоза сребърна птица... Хо-хо-хо, какви малчугани изглеждатъ хората предъ нея!

Велко — Азъ никога не бѣхъ се решитъ да летя съ нея.

Павелъ — Азъ тѣмъ съ голѣма радостъ. „Мечка страхъ, мѣно не страхъ!“... ще замисля съ очи... Това въ първи моментъ — сѣмъ лесно. Да виджашъ тѣмъ толкова непознати земи... Толкова градове и селшица, рѣки и планини... Съ тъй хоро готовъ съмъ да отида въ тѣната родина Франция.

Велко (заинтересованъ). — А тѣ французини ли сѣ?

Павелъ — Истински французини. Така говорятъ, че жиней бѣжалъ не нѣкъ разбира, осѣмъ учителя...

Велко — Когато той пристѣгна, поздравил ги... Ражува се като съ свои!

Велко (който съ дървени треска дълбоко зѣмита) — Само какъ бѣха обленени!

Велко — За да надхартитъ горе на студъ. Вончо у тѣмъ е задрото, дори лицето и главата.

Павелъ — А откъд голѣми цѣлѣни очила. Намѣннали такава кожа, че приличатъ на сѣшонносъ мѣки!

Велко — Мѣки, а тѣмъ и на тебе се иска да стѣнитъ летѣшъ.

Павелъ — Кѣни го по-добре плѣтъ.

Велко (сернизо) — Не, тѣ сѣ въздушнитъ пощадни...

Павелъ (очуденъ) — Пощадни ли?!...

Тѣ само пронаситъ пощата съ своето мѣкино. А те лесно се повредила и трѣбило туку да каже. Тѣ идватъ отъ Атина и Солунъ на пътъ за София, Бѣлградъ... сѣмъ (замисли се) Буда-Пеша, Вена, Царинъ и Парениъ...

Велко — Я вѣкъ колко нѣща си знаешъ, Павелъ!

Павелъ — Знахъ зѣр. Книгитъ не научава. Но не мисли, че само това е сѣмъ. Нѣма и други страни. Тамъ нѣйде на югъ, въ Африка, се намира страната Абисини. Тамъ, драги Велко и Велко, днесъ се води страшна война.

Велко — Въ Абисини...

Павелъ — Да и надъ тази страна днесъ хвърчатъ такава мощни аероплани и помагетъ въ заданитъ на хората.

Велко (съ замисленъ тонъ) — Ти мѣташъ и зѣмашъ!...

Павелъ — И вие четете, драги! Отъ книгата на странете. Те ще ви научи на хубави нѣща. Съ нѣкъ ще познате сѣмъ, разбирате ли?

Велко — И хората сащо?

Павелъ — То се знае. Отъ една книга азъ помѣмъ да науча малкутъ следната мисълъ съ мелането да я повтарямъ дѣто стѣни мѣка: „Знанието е сила, която прѣмъва всички грѣши въ сѣмъ, за да възвеси на земята правдата и истината! Знанието обождава!“...

Въ този мѣтъ делата се сѣмватъ отъ приближавани къмъ тѣмъ стѣмъ. Тѣ бързо изоръшатъ очи въ тѣмъ носова. Прѣтъ тѣмъ се изправа сѣлоница падаръ, прѣтъ мѣмо строго дѣтъ тѣ смъртѣта по мѣтата си и обѣмватъ.

Падаръ (сърдитъ) — Така, така!... Приказвате си, нали? Хубаво, хубаво!... А тѣмъ, самонитъ недики, какво става но нѣмѣте и да знате.

Павелъ — Но, чѣно, не вършитъ мѣмо лошо. Говоритъ си за сребърната птица. Нѣма ти не можа да я видишъ! Жѣло.

Падаръ (разсърденъ) — Сѣмъ глухости, ти ще се шегувашъ съ мене, нали? Сребърната птица не е никаква птица! Ти нѣма какво да ме заблуждавашъ. Мѣки!

Делата като се отпуснатъ, прихвѣтъ да се сѣматъ.

Падаръ (гнѣвно бие кракъ) — Сѣмъ, ви думамъ. Я погледнете тѣмъ! Какъ сѣмъ говедата, а?

Павелъ — Но, чѣно, ей сѣмъ ще ги разкараме...